

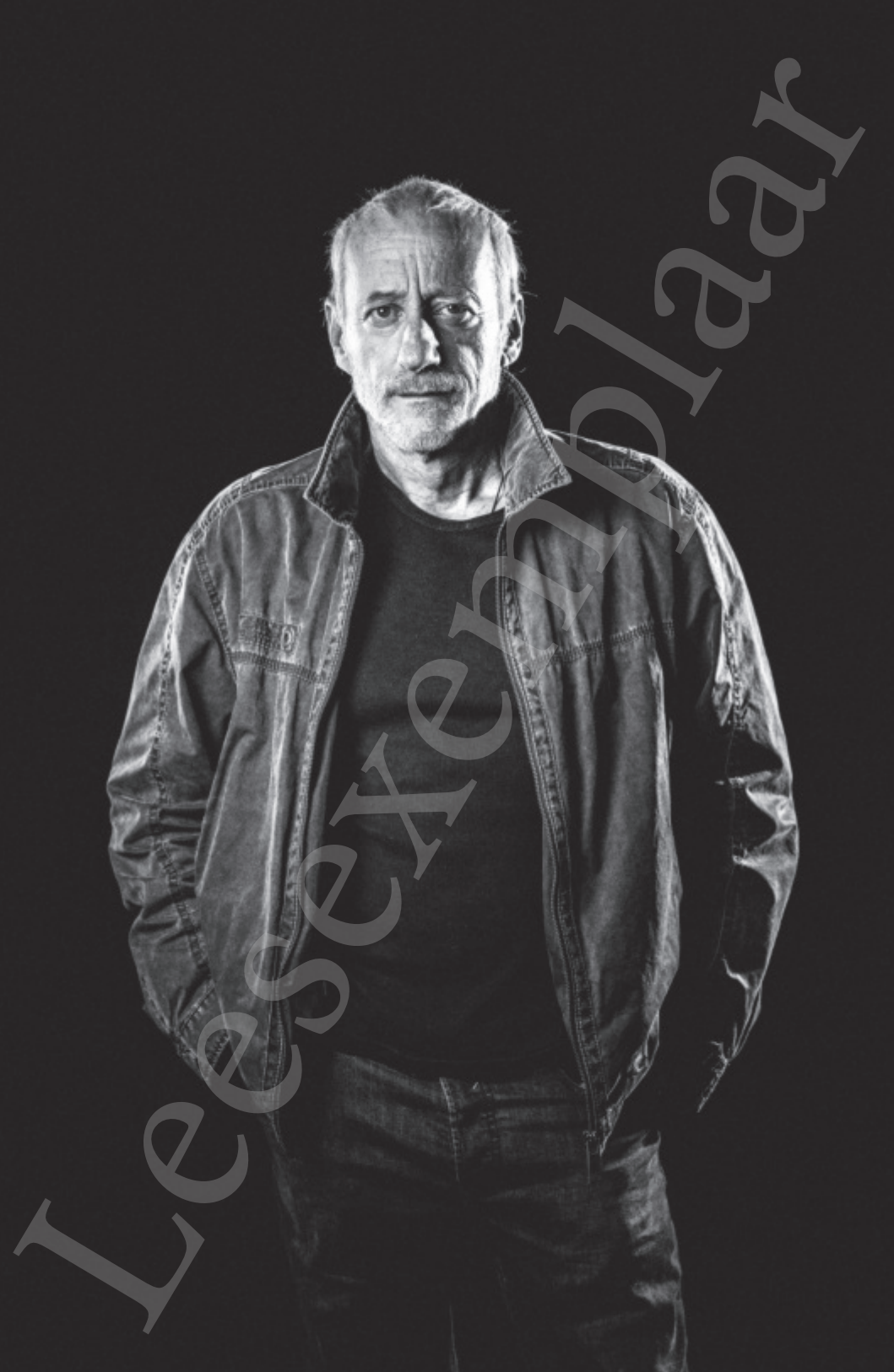
LEVEND SPEELGOED

Leesexemplaar

DEFLO

Levend
speelgoed

Van Halewyck

In memoriam

It is in dying that we are born to eternal life

Luc Deflo (1958-2018) debuteerde in 1999 en ontpopte zich tot een populaire en veelzijdige misdaadauteur. In 2008 won hij met *Pitbull* de Hercule Poirotprijs. Zijn psychologische thrillers vonden doorheen de jaren vele duizenden lezers en werk van hem werd vertaald in het Duits en het Frans. Hij was behalve schrijver ook een geliefde vader en echtgenoot.

Luc Deflo stierf op 26 november 2018, maar zal blijven voortleven in zijn boeken. Postuum verschijnen, zoals hij dat wens- te, nog vier romans van hem. *Levend speelgoed* is daarvan de eerste.

Proloog

‘Heb jij onze Snoopy gezien?’

‘Ja.’

‘Waar?’

‘Buiten.’

‘Vreemd, vind je niet? Anders staat hij al om half vier te janken aan de deur.’

‘t Werd zo stilaan tijd dat er aan dat gejank een einde kwam. Niet?’

Ze fronste. Kon geen antwoord verzinnen op zijn toch wel cryptische woorden. Ze keek hem aan, maar hij haalde zijn schouders op, negeerde haar vragende blik en beet met smaak van zijn broodje americain préparé.

‘Maar hij moet toch honger hebben?’

‘Ik denk het niet.’

‘Hoezo, je denkt het niet?’

‘De kat is dood, Magalie.’

‘Wat!? Wat zeg je?’

‘Ik zeg dat de kat dood is.’

‘Hoe... hoe...’

‘Snoopy is onder de wielen van mijn auto terechtgekomen.’

‘Maar... maar...!’

‘Hey! Rustig, wil je. Het was een ongeluk. Oké? *Shit happens.*’

‘En waar... waar is onze Snoopy nu?’

‘In de gracht.’

‘Wat? In de gracht?’

‘Ja. In de vuilniszak gaat dat stinken, niet?’ zuchtte hij ter-

wijl hij ongemakkelijk ging verzitten en een stukje vlees van tussen zijn tanden pulkte. Dit gedoe begon hem danig te irriteren. ‘Of wil je een officiële begrafenis?’

Verbaasd keek hij toe hoe ze op haar knieën viel en begon te jammeren. Fascinerend vond hij, hoewel volslagen misplaatst en overbodig. En vervelend bovendien, want hij durfde erom te wedden dat ze straks weer aan de Valium of de Xanax zat. En dan mocht hij weer naast een soort opgebaarde zombie gaan liggen. Ze was verdorie nu al een doolie mus in bed.

Hij voelde woede opborrelen, maar beheerste zich. Probeerde positief te denken, neerkijkend op het hoopje menselijke ellende dat zich zijn vrouw noemde en beseffend dat hij van geluk mocht spreken dat hij uit ander hout was gesneden.

Hoe mensen prompt veranderen in een bundeltje miserie als iemand die ze liefhebben wegvalt, het zou hem voor eeuwig een raadsel blijven. Iedereen moest toch ooit sterven. Dat was de enige zekerheid in dit hondenleven.

‘Zal ik hem cremieren?’

Ze begon nog harder te janken. Er sijpelde zelfs kwijl uit haar mondhoeken. Waanzin.

Hij zuchtte. Vervloekte zichzelf. Je probeerde dan om eerlijk te zijn en dan kreeg je dit. Hij had beter gelogen.

Zijn honger was over. Hij duwde misnoegd zijn bord weg, in het besef dat hij iets moest doen. Zo was het altijd geweest. Zij viel in scherven en wie kon het zootje opruimen?

Juist, ja.

Hij hurkte en probeerde haar rechttop te hijsen voordat ze de hele keukenvloer zou onderkwijlen. Ze schokte met haar schouders en weerde hem af.

‘Hey, komaan schat. Doe niet zo. We zullen hem begraven. In de tuin. Oké?’

Nog was het niet goed genoeg. Het was nooit goed genoeg. Ze duwde haar voorhoofd op de grond. In haar eigen kwijl.

En nee, dit was geen erbarmelijke scène uit een slecht gemaakte soap. Dit gebeurde echt.

‘Kom op. Sta nu recht. We nemen een nieuwe kat. Oké? Een mooiere. En jonger. Zodat ze zich op tijd uit de voeten kan maken als er gevaar dreigt. Hè? Wat denk je?’

‘Klootzak!’

Hij stond zuchtend recht, haakte zijn jas van de kapstok en liep naar buiten. Dit was zinloos. Hij zou wel terugkomen als haar crisis over was, want zo leven was geen leven.

I

Siel Terdonck zette er flink de pas in. De docent biochemie, die saaie ouwe vent, had er een hekel aan als je te laat kwam en zelfs al sloop je muistil de overvolle aula in, dan nog had hij je gezien. Dat was overigens de reden dat wegblijven geen optie was. Die oude klier met zijn Pools klinkende, amper uit te spreken naam stond niet alleen bekend om zijn fotografische geheugen, maar ook om zijn gigantische ego. Wie niet kwam opdagen voor de lessen, mocht er sowieso een kruis over maken bij de mondelinge examens. Dat had hij duidelijk laten verstaan tijdens de eerste les.

‘Juffrouw?’

Siel Terdonck, in gedachten verzonken, hield haar pas in en keek vluchtig achterom.

Een jongeman die zijn linkerarm in een mitella droeg, liet zijn trolley los en wenkte haar. Hij droeg een pak, maar geen das. Zag er verzorgd uit. Onopvallend maar zeker niet onknop. Al deze gedachten gingen in een fractie van een seconde door Siels hoofd.

‘Ja?’

‘Mag ik u om een gunst vragen?’

Siel fronste, overdonderd door het ongewone verzoek. Intuïtief vroeg ze zich af wat de man, te oud om een student te zijn en te jong om kinderen aan de unief te hebben, verloren had op de campus van de VUB.

‘Ik, hmmm, ben nogal gehaast’, excuseerde Siel zich onhandig. ‘Ik ben al te laat voor mijn cursus biochemie en...’

‘Geen probleem hoor’, onderbrak de jonge man haar. Hij glimlachte, maar de hartelijkheid van zijn lach vloekte met

zijn stekende blauwe ogen die Siel leken te scannen. Er zat iets kils in, vond ze. Hij bleef kijken. Totdat ze er ongemakkelijk van werd.

Siel Terdonck maakte een verontschuldigend gebaar, zette zich twijfelend weer in beweging en knikte vluchtig naar een studente met een dikke map onder de arm en een boodschappentas van Carrefour over haar schouder, die haar pad kruiste.

‘Meneer? Is er een probleem?’ vroeg Ann Gulikers, die het gesprek had gehoord terwijl ze met haar boodschappen onderweg was naar de gemeenschappelijke wasplaats om haar kleren uit de wasmachine te halen.

De jongeman, gefocust op de wegstappende studente, keek verdwaasd opzij toen Ann hem aansprak. Hij kneep zijn helblauwe ogen tot spleten en keek haar gedurende een paar seconden aan.

Na een korte aarzeling glimlachte hij. Het was een ontwapenende lach die hem echt knap maakte. En zoals dat soms gebeurt, sloeg de vonk over. Spontaan.

Ann Gulikers, drieëntwintig en een briljante studente met nog één specialisatiejaar in de rechten voor de boeg, voelde zich op een vreemde manier aangetrokken tot deze knappe slanke man. Hij had iets, vond de jonge brunette. Ontwapenend, een soort van aangeboren naturel, waar tegelijk ook een snuifje mysterie doorheen schemerde.

Terwijl hij zijn vingers door zijn wuivende haardos haalde, keek hij naar zijn trolley, die werkelijk gigantisch was. Hij tikte tegen het handvat. Met twijfels in de ogen.

‘Ja, eigenlijk wel.’

‘Kan ik helpen?’

‘Tja’, antwoordde de man, fronsend, nog steeds twijfelend. Hij monsterde Ann Gulikers van kop tot teen. Toen ze nerveus een haarlok om haar vinger wond, vestigde hij de aandacht opnieuw op de trolley. ‘Dit ding moet op de een of de

andere manier in de koffer van mijn auto geraken, maar het is nogal zwaar en ik vrees...'

'Oh, geen probleem', brak Ann het bezwaar af. Ze mocht dan frêle gebouwd zijn en met haar meter eenenzestig bij manier van spreken in de reiskoffer passen, sterk was ze wel.

'Ik doe dat wel even voor jou als je wilt.'

'Echt?'

'Ja. Natuurlijk.'

'Oké, fantastisch', glunderde de jongeman. Hij stak zijn hand uit. 'Ik ben Joost.'

'Ann, aangenaam.'

Ann Gulikers drukte Joost de hand. Ondanks zijn frêle postuur en zijn slanke vingers was het een stevige handdruk.

Joost hield haar hand vast. Net iets te lang. In zijn blik en dito glimlach zat iets flirterigs.

'Zal ik?' verbrak Ann de magie. Ze wilde het handvat van de trolley pakken, maar Joost, gezegend met katachtige reflexen, was haar te snel af.

'Bedankt, maar dat lukt deze sukkel zelf nog wel', klonk het. Joost liep weg. Ann, verrast door zijn plotse daadkracht, zette zich in beweging en beende hem bij.

Gedurende een tijdje werd er niet gesproken. Joost leek zijn weg blindelings te kennen in het doolhof van wegeltjes tussen de studentenblokken. Vreemd, vond Ann Gulikers.

'Ik kom hier wel vaker', zei Joost. 'En nee, een student ben ik niet. Niet meer. Helaas.'

Ann Gulikers, verbaasd dat hij haar gedachten had geraden, kreeg een blos.

'Mijn zus zit hier op kot. Ze studeert politieke wetenschappen, het vroegere pol & soc. Haar derde jaar ondertussen.'

'En je hebt haar een bezoekje gebracht?'

‘Nee, ik heb haar niet gezien.’ Joost hield halt en haalde een platte yalesleutel uit zijn broekzak. ‘Maar ik heb de sleutel van haar kot.’

Ann Gulikers wierp instinctief een blik op de gigantische reiskoffer.

‘Nee, nee’, grijnsde Joost. ‘In de reiskoffer zit ze niet. Dat zijn haar vuile kleren. Ons Ingrid volgt ergens les op dit moment. Ze heeft nog geen auto. Vandaar dat ik af en toe even langskom.’

‘Ah, oké’, zei Ann glimlachend. In de reiskoffer. Stel je voor. Die gast was niet alleen knap. Hij had ook gevoel voor humor.

‘Je hebt prachtige haren, wist je dat?’

‘Bedankt’, mompelde Ann bedeesd. Overrompeld door het compliment, streelde ze zonder het te beseffen door haar lange bruine haren.

‘Wat doe jij?’

Ann Gulikers zocht oogcontact. Ze begreep de vraag niet.

‘Ik bedoel je studierichting?’

‘Oh. Rechten.’

‘Echt?’

‘Ja, waarom?’

‘Heb ik ook gedaan.’

‘Hier?’

‘Yup. Hier aan de VUB. Lang geleden. Veel te lang geleden.’

‘Heb je ook op kot gezeten dan?’

‘Ja. Prachtige tijd was dat. Geniet er maar van nu het nog kan. Het studentenleven. Zalig. De mooiste tijd van mijn leven.’

‘En wat doe je nu?’

Joost fronste.

‘Beroepshalve, bedoel ik’, gooide Ann er haastig achteraan.

‘Bedrijfsjurist. Bij ING.’

‘Tof!’

‘Bwoh.’

Ann Gulikers keek vluchtig rond zich heen, maar slaagde er niet in om zich te oriënteren. De weg naar de aula, naar haar kot en naar het Kulturkaffée vond ze nochtans blindelings. Een mens is een gewoontedier. De rest van de campus had ze eigenlijk nog nooit verkend. Althans niet doelbewust. Waren ze verloren gelopen in het doolhof van studentenkoten? De parking zag ze alleszins niet.

‘Waar staat je auto?’ vroeg ze uiteindelijk met een benepen stem.

‘Buiten de unief. Ik mag hier niet parkeren op de campus.’

‘Ah, oké.’

‘Niet zo ver weg hoor. Vind je het erg?’

‘Euhm, nee. Niet echt’, hield Ann het neutraal. Ze kon toch moeilijk nu nog terugkrabbelen en die vriendelijke kerel aan zijn lot overlaten? Hoewel haar antennes stilaan rechtop gingen staan. Getriggerd door de levenslessen die ze van haar vader had meegekregen. *Nooit meegaan met een vreemde. Niet in je eentje.* Dat had pa er ingeramd. Tot in den treure. Hoewel ze ondertussen een volwassen vrouw was. Ze moest bijna lachen om de gedachte, maar toch niet helemaal. Misschien had pa wel een punt. Die vlotte kerel, Joost, kon toch aan een voorbijganger vragen om hem te helpen, op de plaats waar zijn auto geparkeerd stond? Of probeerde hij haar misschien gewoon te versieren?

‘Sorry, maar de parking waar ik een plaats gevonden heb is nogal, laat ons zeggen zozo, en ik vraag liever hulp aan iemand die ik vertrouw’, zei Joost, min of meer Anns gedachten radend.

‘Waar staat je auto dan?’

‘t Is vlak bij de campus. We zijn er bijna.’ Er zat weinig overtuiging in zijn stem. Plots bleef hij staan en hij keek van links naar rechts. Fronsend.

'Ik vrees dat ik de weg kwijt ben', mompelde hij. 'Door mijn getater. Mijn fout.'

'Geen probleem. Ik weet waar we zijn', zei Ann Gulikers. Met de atletiekpiste die nu voor hen lag, kon ze zich opnieuw moeiteloos oriënteren. 'Ken je de naam van de straat waar je auto staat?'

'Goh. Nee. Niet echt. Op die parking met die bomen langs weerszijden van de baan. Zijstraat van de kazerne. Waar al die bussen staan en opleggers van vrachtwagens en zo. Weet je...?'

'Jaja. De Tweede Lancierslaan. Die weet ik zijn. Dat is vlakbij. Volg me maar.'

Ann Gulikers ging vooroplopen, gerustgesteld nu zij het initiatief kon nemen. Ze liep langs de atletiekpiste. Er zat een groepje studenten in het gras. Op de baan waren drie dapperen rondjes aan het trekken.

'Lukt het nog met de koffer?'

'Ja hoor. En bij jou? Zijn die boodschappen niet te zwaar?'

'Nee, nee. Gewoon wat proviand.'

'Noten en beschuiten? Cola? De typische studentenprak?'

'Zoiets, ja', glimlachte Ann. 'Oké, kom maar. We gaan langs hier.'

Ann Gulikers keek vluchtig achterom en koos voor een aarden padje binnendoor. Weg van de atletiekpiste.

'Dit is de kortste weg. Een doorsteek. Gaat dat lukken met je koffer?'

Joost knikte bevestigend en kwam haar glimlachend achterna.

'Heb je broers? Zussen?'

'Ja, een jongere zus', antwoordde Ann na een korte aarzeling. 'Maar die woont nog thuis.'

Er kwam geen antwoord, maar Ann Gulikers had het gevoel dat de ogen van Joost in haar rug prikten. Ze wenste dat

dit gauw voorbij was. Ze moest haar natte kleren nog te drogen hangen.

‘Heb je veel vriendinnen hier op de campus? Vrienden?’

‘Euhm. Ja. Valt wel mee.’

‘Echte vrienden of gewoon medestudenten?’

‘Gewoon medestudenten eigenlijk’, antwoordde Ann beduusd. Ze had pas gebroken met haar vriend. En het deed pijn. Verdomd veel pijn. Erover praten, daar had ze geen behoefte aan. Dat rakelde de pijn alleen maar op. Ken had haar bedrogen. Met Britt nog wel, haar hartsvriendin.

‘Geen liefje?’

‘Euhm. Nee’, zei Ann. Dat was een leugentje. Want ondertussen had ze Regi ontmoet. Hij had haar getroost. Het was nog pril allemaal, maar het klikte tussen hen. Maar Regi was in Parijs.

‘Slim. Studeren en seks gaan niet zo goed samen. Hou je van seks?’

Ann Gulikers bleef stilstaan. Te midden van het groen. Ze voelde zich vreselijk onbehaaglijk. Iets dwong haar om achterom te kijken, maar toen ze dat deed was het te laat.

‘Juffrouw? Excuseer?’

Bea Scholten, vierentwintig, een ravissante verschijning en enige dochter van een vermaard Antwerps plastisch chirurg, keek verbaasd achterom. Het was de aantrekkelijke jongeman die ze zopas was voorbijgelopen bij het binnengaan van de parkeergarage, die haar aansprak.

Hij was goedgekleed met zijn colbertje onder een klassieke regenjas, zag er gemanierd en urbaan uit, maar de manier waarop hij haar had aangestaard, was haar niet bevallen. Alsof hij op zoek was naar een hapklare brok. Met die typische blik van een vent op jacht die de fijne vleeswaren keurt. Zoals mannen wel vaker doen. Hoewel, de mannen die je er het vaakst op betrapte, waren meestal de gehuwde én de oudere exemplaren. Toen Bea de jongeman met een hautaine blik op zijn plaats had gezet, had hij gauw zijn priemende ogen afgewend. Bedeesd. Bijna schuw zelfs.

Maar nu glimlachte hij haar vriendelijk toe. Al was er ook een flard hulpeloosheid bij. Bea Scholten tikte met haar wijsvinger tegen haar borst.

‘Excuseer voor het storen. Maar zou u even een handje willen toesteken, alsjeblieft?’

Bea Scholten focuste op het totaalplaatje. De jongeman was slank, droeg zijn rechterarm in een mitella en zeulde een reusachtige reiskoffer met zich mee. Bea Scholten nam een afwachtende houding aan.

‘Deze reiskoffer moet in de koffer van mijn auto, maar ik vrees dat...’

‘Geen probleem’, anticipeerde Bea Scholten. ‘Ik help je gauw een handje. Waar staat je auto?’

‘Tja. Een verdieping hoger eigenlijk. Is dat een probleem?’

Bea Scholten keek op haar horloge. Het was twintig over vier. Ze moest rond half zes in Antwerpen zijn, waar ze had afgesproken met haar vader om samen een hapje te gaan eten. Ze keek nog een keer op het met edelsteentjes versierde horloge, een erfstuk van haar moeder, die nog geen twee weken geleden de strijd tegen borstkanker definitief had verloren. Sedertdien probeerde Bea zich stoer te houden en te zorgen voor haar pa, die, hoewel briljant in zijn vakgebied, in de gewone dingen des levens een echte kluns was. De dagdagelijkse beslommeringen, daar had mam zich over ontfermd. Tot zelfs de administratie van de zaak toe, financiën inclusief.

Dat viel nu allemaal op Bea’s schouders. Boven op al het verdriet. Ze kreeg bijna de tranen in de ogen van de gedachte alleen al. Stom. In een Mechelse parkeergarage met een wildvreemde man, die haar gewoon vriendelijk vroeg om een handje toe te steken met zijn zware reiskoffer.

‘Juffrouw? Is er iets?’

‘Nee. Nee nee. Wat vroeg u ook alweer?’

‘Mijn auto staat een verdieping hoger, maar daar was niemand. Daarom ben ik op zoek gegaan naar...’

‘Ja, ja, natuurlijk, ik ga wel even mee’, onderbrak Bea de jongeman. Ze schatte hem iets ouder dan zichzelf. ‘Wat is er gebeurd? Met je arm bedoel ik?’

‘Tendinitis. Van het squashen. Stom.’

‘Maar wel pijnlijk’, zei Bea terwijl ze naar de lift liep. ‘Lukt het met de trolley?’

‘Jaja.’

Bea Scholten, die het gewend was om initiatief te nemen, betrad als eerste de lift, wachtte op de stakker met de ten-

niselleboog, hield de punt van haar wijsvinger op het cijfer twee en duwde erop toen de jongeman knikte.

‘Sorry dat ik mijn linkerhand moet gebruiken, maar ik ben je oneindig dankbaar. Joost, aangenaam.’

Bea Scholten drukte verbaasd de uitgestoken hand, maar stelde zich niet voor. Dat vond ze er net over. Zo sociaal was ze niet. Een flirt of een womanizer kon ze missen als de pest.

‘Mag ik je wat vragen?’

‘Ja. Maar ik wil je vooraf waarschuwen’, zei Bea Scholten met overtuiging. ‘Ik heb een vriend, als het dat is wat je wilt weten.’

‘Nee. Euhm. Wat ik wilde weten, is waarom je zo triest bent.’

‘Waarom?’ repliceerde Bea Scholten perplex. De vraag had haar volkomen overvallen. De deur van de lift was onder-tussen open, maar ze bleef verwonderd naar de jongeman, Joost dus, staan kijken.

Joost stapte uit en keek een paar keer om zich heen. Bea ging hem achterna. Hij had niet gelogen, er was inderdaad geen levende ziel te bespeuren hier. Behalve dan motorgegrol dat snel dichterbij kwam. Een sportwagen draaide veel te snel de hoek om.

Joost wendde snel zijn blik af en keek Bea Scholten in de ogen.

‘Ik vraag dat niet om je te versieren, maar omdat ik om mensen geef. Zeker om mensen die onbaatzuchtig andere mensen een helpende hand toesteken. Niet om idioten die rondracen in een parkeergarage!’ zei Joost terwijl hij boos de verdwijnende achterlichten van de Porsche Targa achternakeek.

‘Aangenaam. Bea. Bea Scholten.’

Joost drukte Bea glimlachend de hand. Het was een stevige handdruk. Hij bleef haar aankijken, alsof hij op zoek was naar antwoorden. Er zat ook echt medeleven in zijn blik.

Voor Bea Scholten, die het gewend was om haar eigen boontjes te doppen, was dat een heel vreemde gewaarwording.

‘Kijk, Bea. Je hoeft me niks te vertellen, hoor. Maar als je toch iets kwijt wilt, dan bied ik je graag een luisterend oor. Meer is het niet. Het ene plezier is het andere waard.’

Bea Scholten slikte de krop in haar keel door.

‘Mijn excuses. Ik lees nogal gemakkelijk emoties. Ik heb een tijdje psychologie gestudeerd. Mijn eerste liefde. Vandaar.’

Bea Scholten schrok alweer. Zich afvragend of het echt aan haar te zien was dat ze verdriet had. En dat ze helemaal niet zo stoer was als ze zich voordeed.

Plots was het hek van de dam. Alles moest eruit. Alle opgekropte emoties. Ze was maar wat blij dat ze eindelijk eens haar hart kon luchten en dat het tegenover een wildvreemde was, deed er niet toe. Integendeel. Voor zo iemand hoefde je je niet te schamen achteraf. Die zag je toch nooit meer terug.

‘Mijn moeder is gestorven. Twee weken geleden onder-tussen. Kanker. Het was een afschuwelijk aftakelingsproces, dat ik van dichtbij heb moeten meemaken. Of mogen mee-maken. Ik weet niet wat ik ervan moet denken.’

‘Innige deelneming’, stamelde Joost, zo te zien overdon-derd door de emowaterval. Hij haalde een zakdoek uit zijn broekzak en gaf hem aan Bea.

‘Sorry’, mompelde Bea Scholten.

Ze maakte een afwerend gebaar. Weigerde beleefd. Ondanks het feit dat de zakdoek stralend wit en kraaknet was.

‘Geen probleem’, zei Joost. Hij duwde de zakdoek in zijn broekzak. ‘En broers of zussen heb je niet.’

Bea viel van de ene verbazing in de andere. Vroeg zich af of ze dan zo makkelijk te lezen was. De woorden klonken im-mers niet als een vraag. Het was een vaststelling.

'Nee. Ik ben enig kind. En mijn vader redt het niet alleen, vrees ik.'

'Dat begrijp ik.'

'Het is hard. Ik zit in mijn laatste jaar.'

'Wat studeer je?'

'Ik heb een master kinesitherapie. En nu doe ik er nog een specialisatiejaar bij. Voor de behandeling van reuma en andere spierziekten.'

'Wat een toeval, ik ben ook kinesist! Ik werk bij de Belgische voetbalbond. Maar nu heb ik wijselijk vakantie genomen. Ze lachen zich te pletter als ze ontdekken dat ik zelf... Je weet wel.'

Toen Joost met hondenogen naar het verband keek, schoot Bea ondanks al haar miserie bijna in de lach.

'Waar staat je auto?'

'Hier. Achter de hoek. Kom maar.'

Bea Scholten knikte toen een echtpaar op jaren haar vriendelijk toeknikte. Ze moest zich haasten om Joost, die plots vleugels leek te hebben, bij te benen.

Joost hield halt bij een chique, rookgrijze Mercedes. De wagen glom als een spiegel. In afwachting van de klik van het autoslot keek Bea vluchtig naar binnen. Ook het interieur was kraaknet.

Kinesisten boeren blijkbaar niet slecht, zag Bea Scholten goedkeurend.

Het was het laatste wat ze dacht. Ze hoorde een geluid dat ze niet kon thuisbrengen, keek in een reflex achterom, zag iets op zich afkomen en voelde een vlamme pijn. Haar hoofd leek te exploderen. Bea Scholten bleef bij bewustzijn, maar viel ruggelings achterover door de harde klap. Tussen twee auto's in.

Ze kreunde van de pijn. Een gekreun dat overging in ontzetting en doodsangst toen ze de bloedspetters zag op de deur van de Mercedes. Haar eigen bloed.

Naar adem happend hief ze in paniek haar armen. Probeerde haar gezicht af te schermen. Sperde haar mond open om te schreeuwen, maar toen de klap haar slaapbeen verbrijzelde, werd alles zwart.

3

Toen ze niet was komen opdagen voor hun afspraak, had Theo Scholten in paniek zowat het halve land afgebeld uit vrees dat zijn dochter het slachtoffer was geworden van een verkeersongeval. En nadat hij nergens bevestiging had gekregen van zijn vrees, had hij Bea prompt als vermist opgegeven.

Het enige zinvolle dat Scholten bij de centrale had weten te melden, was dat Bea van plan was geweest om in de namiddag naar Mechelen te rijden, waar ze had afgesproken met een oude schoolvriendin.

Toen ze de ongeruste vader bij de cel vermiste personen voorzichtig hadden proberen diets te maken dat zijn dochter meerderjarig was en dat volwassenen minstens vierentwintig uur vermist moeten zijn voordat er sprake kon zijn van een onrustwekkende verdwijning, had Theo Scholten zich boos gemaakt. De operator, een ervaren vijftiger, had zijn kalmte bewaard en de man, een gerenommeerd plastisch chirurg die zowat de hele Vlaamse beau monde tot zijn cliënteel mocht rekenen, voorzichtig aan het verstand proberen te brengen dat volwassen meisjes wel eens vaker aan de ouderlijke aandacht proberen te ontsnappen, maar het hek was al van de dam. Theo Scholten had de naam van de operator gevraagd, of beter geëist, en daarna de telefoon dichtgegooid.

Nog geen kwartier later had diezelfde operator van zijn rechtstreekse chef, op zijn beurt opgejaagd door het dwingende telefoontje van de Brusselse procureur des Konings, die bevriend was met de klagende chirurg, het bevel gekregen om de verdwijning van Bea Scholten met voorrang te behandelen. Vervolgens was Bea's Mechelse vriendin opgespoord, die

inderdaad had bevestigd dat ze met Bea op stap was geweest en dat ze omstreeks zestien uur afscheid hadden genomen aangezien Bea had afgesproken om samen met haar vader te gaan dineren. Een afspraak die ze niet was nagekomen.

‘Niks nieuws onder de zon’, mompelde Nadia Mendonck misnoegd. Het verslag kletste als een dode vogel op haar bureaublad. Typisch Belgisch, dacht ze. Hand- en spandiensten tot in het oneindige. Ons kent ons. Vermaard plastisch chirurg snijdt en knipt echtgenote van procureur weer in model en krijgt van diezelfde procureur, blij dat hij van het gezeur van zijn madam af is, een voorkeursbehandeling. En dat terwijl de mogelijk echt onrustbarende verdwijning van een kind hierdoor noodgedwongen naar het achterplan werd geschoven.

Nadia schudde kortdaat nee en duwde haar rechtvaardigheidsgevoel weer in zijn hok. Dit was niet het moment om te klagen over de gang van zaken, want dat de verdwijning van Bea Scholten onrustbarend was, daar bestond geen enkele twijfel meer over.

In de Mechelse parkeergarage, waar ze voor het laatst was gezien op camerabeelden omstreeks vijf over vier, was haar auto onaangeroerd aangetroffen. Op zich geen wereldschokkend nieuws, ware het niet dat Bea Scholten wel naar binnen was gelopen, maar niet meer naar buiten was gekomen. Noch met haar auto, noch te voet.

Bovendien was haar gsm, waardoor de speurders haar laatst gekende positie hadden weten te bepalen, teruggevonden in een vuilnistonnetje op de tweede verdieping. Terwijl haar auto op het gelijkvloers geparkeerd stond. Op diezelfde tweede verdieping waren bloedspatten aangetroffen waarvan tot nog toe niet kon worden aangetoond dat om het bloed van Bea Scholten ging, maar die alleszins verdacht waren én vers.

Mendonck gruwde van die laatste gedachte.

‘En? Zie je iets?’ vroeg Deleu, die wat verderop met gesloten ogen achter zijn bureau *De denker* van Rodin uitbeeldde. Het leek of hij zat te dromen, maar dat was maar schijn, wist Nadia.

‘Nee’, antwoordde Mendonck gefrustreerd. Ze blies een blonde haarlok uit haar gezicht. ‘Ik heb dit verdomde bewakingsfilmpje nu al een keer of vijf bekeken van voren naar achteren en weer terug, maar hoe dikwijls ik het ook terugspoel, Bea Scholten gaat naar binnen en komt niet meer naar buiten. Onwaarschijnlijk. Alsof ze in die parking in rook is opgegaan. En in de parking zelf hangen geen camera’s. We moeten het doen met de beelden van de camera aan de ingang.’

‘Wordt ze gevolgd als ze naar binnen gaat?’ vroeg Deleu die zich rechtop duwde en erbij kwam staan.

‘Nee.’

‘Misschien kun je een uitvergroting vragen van de beelden van alle auto’s die na zestien uur naar buiten zijn gereden. Wat denk je?’

‘Dus je denkt dat iemand haar heeft ontvoerd?’ vroeg Mendonck. ‘In die parkeergarage. Voordat ze bij haar auto kon komen?’

‘Vermoedelijk niet alleen ontvoerd, maar ook aangevallen.’

‘Ja’, beaamde Nadia, met het bloed in gedachten. Vers bloed. ‘Voor losgeld? Wat denk je? Haar pa is stinkend rijk.’

‘Dat zou mooi zijn’, antwoordde Deleu. Hij kwam over Nadia’s schouder hangen en bekeek de camerabeelden. ‘Dan is er tenminste een reële kans dat ze nog leeft.’

Nadia snoof. Deleu rook naar pepermunt. Nooit een goed teken en het bewijs dat hij buiten weer had staan paffen als een stoomtrein om daarna ’s nachts te liggen piepen als een scheepswrak. Ze had het hem al honderd keer op het hart

gedrukt dat hij slecht bezig was, maar het hielp geen zier. Ze duwde de gedachte weg.

Mendonck spoelde de beelden terug tot waar Bea Scholten de parkeergarage inliep. Ze gedroeg zich heel normaal. Ontspannen en zeker niet voor iets of iemand op de vlucht.

Nadia spoelde nog een eindje door. In versneld tempo.

In het daaropvolgende halfuur zag ze tien keer mensen, waarvan sommigen in groep, naar binnen gaan en iets later exact tien auto's naar buiten rijden. Gedurende diezelfde periode reden er zeven auto's naar binnen.

'Acht', constateerde Deleu droogweg.

'Wat acht?'

'Er zijn zeven auto's binnengereden en er lopen acht mensen naar buiten. Tel maar mee.'

Nadia spoelde, knikte en telde luidop mee. Deleu had gelijk.

'Spoel eens terug, wil je?' vroeg Deleu. 'Tot een eind voor het moment dat Bea Scholten naar binnen gaat.'

'Waarom?'

'Omdat we alle opties moeten openhouden en er niet zomaar van mogen uitgaan dat Bea Scholten door haar latere ontvoerder werd gevolgd.'

Daar viel weinig tegen in te brengen. Nadia spoelde versneld terug.

'Stop!' riep Deleu. 'Terug!'

Nadia Mendonck duwde razendsnel op de stoptoets en deed wat haar werd opgedragen. Om halt te houden op wat ze zelf ook al had opgemerkt. Een man met een reusachtige reiskoffer. Hij keek doelbewust weg van de beveiligingscamera en had, ondanks zijn deftige kledij, een soort van rare alpinistenpet op zijn hoofd, die diep over zijn ogen was getrokken.

'Hij gaat te voet naar binnen en komt te voet weer naar

buiten. Zonder auto, maar wel met een reiskoffer', verwoordde Nadia bijna hikkellend wat ze allebei dachten. De adrenaline gierde door haar bloed. 'Shit, hij zal dat meisje toch niet in die koffer...?'

'Er is nog iets', onderbrak Deleu haar. Hij nam de bediening over en spoelde terug. Stopte de opname waar de man met de koffer naar binnen ging en speelde de beelden af in slow motion. 'Zie je 't niet?'

Nadia haalde de schouders op. Deleu spoelde snel door. Naar het moment dat de man naar buiten kwam.

'Zie je 't nu?'

'Nee. Hey, Deleu, kunnen we a.u.b. stoppen met dit spelletje!'

Deleu spoelde nog een keer terug.

'Kijk goed. Kijk naar zijn regenjas. Zijn linkerarm. Die draagt hij, denk ik, in een mitella.' Deleu spoelde razendsnel door. Tot waar de man weer naar buiten kwam. 'En hier...'

'Is geen mitella meer te zien', stamelde Nadia. Ze keek Deleu aan. Verbaasd, maar ook bewonderend. En die bewondering was allesbehalve gespeeld. Hij kon nog niet eens deftig een nagel in een plank kloppen, haar ventje, en hij was, hoewel behoorlijk onderlegd in bed, waardeloos in het huishouden. Maar wat een opmerkingsgave. Onwaarschijnlijk dat hij dat zo snel had gezien.

'Maak je geen zorgen', zei Deleu. 'Er is niks mis met je ogen.'

Nadia begreep niet wat hij bedoelde.

'Ik heb dat filmpje al bekeken. Wel een keer of vijftig. Samen met Schele Pierre. Voordat jij het te zien hebt gekregen.'

'Zeikerd', mompelde Nadia. Toen het gezicht van Deleu betrok, omhelsde ze hem en ze gaf hem een klinkende zoen. 'Ik bedoel slimmerd.'

Nadia Mendonck liet haar vriend los en zette een stap terug.

‘En nu?’ vroeg ze met glinsterende ogen. ‘Wat is de volgende stap?’

‘Bea Scholten en haar vader wonen in Antwerpen’, was het cryptische antwoord van Deleu.

Nadia fronste.

‘Ik denk dat we eerst en vooral Jos Bosmans moeten inschakelen’, breide Deleu een rationeel vervolg aan zijn redenering. ‘Voordat het parket-generaal de zaak aan een Antwerpse onderzoeksrechter geeft. Wie eerst komt, eerst maalt. En ik vrees dat dit een gigantische zaak gaat worden.’

‘Ja. Dat vrees ik ook’, mompelde Nadia. Ze had werkelijk de daver op haar lijf. ‘Vraag aan Jos Bosmans om dadelijk een signalementsfoto van Bea Scholten en deze meneer Trolley in de media te verspreiden.’

‘We moeten ook dringend op zoek naar eventuele getuigen die de griezels van dichtbij hebben gezien’, pikte Deleu in. Ook hij voelde de spanning zinderen tot in zijn vingertoppen.

Alleen al het idee dat een of andere gek bewust met een grote reiskoffer een parkeergarage inloopt om een jonge vrouw aan te vallen en mee te nemen, was hallucinant. Op klaarlichte dag nog wel.

‘En we moeten de camerabeelden in de buurt bekijken’, vulde Nadia aan. ‘Logisch dat hij zijn auto niet in die garage heeft geparkeerd, maar hij moet hem toch ergens hebben achtergelaten.’

Deleu beaamde die woorden met een hoofdknik, maar zonder veel overtuiging.

‘Waarom niet?’ anticepeerde Nadia Mendonck.

‘Wie zo uitgekiend te werk gaat...’

‘... kent vermoedelijk ook de plaatsen waar er in Mechelen beveiligingscamera’s hangen.’

‘Hopelijk zijn er ooggetuigen’, zei Deleu terwijl hij instemmend knikte. ‘Iemand met zijn arm in een mitella en een gigantische reiskoffer valt op.’

‘Tenzij hij die mitella pas heeft omgedaan vlak voordat hij die parkeergarage is ingelopen’, zuchtte Mendonck. ‘Kut, Dirk, wie doet zoiets?’

‘Iemand die heel goed weet waar hij mee bezig is, vrees ik.’